

ΕΜΙ ΑΠΠΡΑΧΑΜΣΟΝ

Τίως
ερωτεύηκα
του
άντρα

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

που ζούσε
σους
δάμνους

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HUR MAN FÖRÄLSKAR SIG I EN MAN
SOM BOR I EN BUSKE

Από τις Εκδόσεις Albert Bonniers, Στοκχόλμη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πώς ερωτεύτηκα τον άντρα που ζούσε στους θάμνους**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Emmy Abrahamson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Emmy Abrahamson, 2016

Published by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Nils Olsson, Oink

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2011-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2012-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

ΕΜΙ ΑΜΠΡΑΧΑΜΣΟΝ

Πώς ερωτεύτηκα
του άντρα
που ζούσε
σους δάμνους

Μετάφραση από τα σουηδικά:

Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

1

Λατρεύω να ασχολούμαι με τις ώρες με το πουλί!»
λέει χαρωπά η γυναίκα.

Χαμηλώνω το βλέμμα, κοιτάζω τα χαρτιά μου, γράφω κάτι σύντομο και δυσανάγνωστο, αφήνω το στιλό στην άκρη και καθαρίζω με ένα ξερό βηχαλάκι τον λαιμό μου.

«Που σημαίνει... νομίζω... ή ελπίζω... αλλά, βέβαια, είναι πολύ καλό, αν όντως αισθάνεσαι έτσι... που λατρεύεις να ασχολείσαι με τις ώρες με το μαγείρεμα. *Cooking*. Όχι... *cock*».*

Είναι το ενδέκατο μάθημα της ημέρας και είμαι τόσο κουρασμένη, που παραμιλάω. Επίσης, πρέπει κάθε λίγο και λιγάκι να συμβουλευόμαι το πράσινο φυλλάδιο πληροφοριών για να θυμάμαι πώς λέγεται η μαθήτριά.

* Λογοπαίγνιο της συγγραφέως από τη σύγχυση της σημασίας των λέξεων *cooking* (μαγείρεμα) και *cock* (πουλί, πέος). (Σ.τ.Ε.)

Πέτρα, Πέτρα, Πέτρα. Το άλλο ανησυχητικό είναι πως ανακαλύπτω ότι της έχω κάνει μάθημα τουλάχιστον τρεις φορές παλιότερα. Παρ' όλα αυτά δεν τη θυμάμαι. Είναι σαν όλοι οι μαθητές μου να μεταμορφώθηκαν σε μια απρόσωπη μάζα που δεν μπορεί ποτέ να ξεχωρίσει το *Tuesday* από το *Thursday*, και που αρνείται πεισματικά να χρησιμοποιεί τετελεσμένο χρόνο· μια άμορφη μάζα που συνεχίζει να λέει «please» για να απαντά στη λέξη «ευχαριστώ», αν και έχω επανειλημμένα –χιλιάδες φορές– πει ότι λέμε «you're welcome». Μια μάζα που πιστεύει ότι η εκμάθηση μιας γλώσσας είναι μία διαδικασία αυτόματη, που γίνεται από μόνη της, αρκεί να βρίσκεται κάποιος σε μία αίθουσα όπου υπάρχει δάσκαλος. Μια γρήγορη ματιά στο ρολόι με πληροφορεί ότι θέλω ακόμη είκοσι λεπτά για να τελειώσω το μάθημα. Είκοσι λεπτά αιωνιότητας.

«Και... Πέτρα, τι είδους φαγητό σου αρέσει να μαγειρεύεις;» τη ρωτάω.

Δεν ήταν ποτέ όνειρό μου ή σχέδιό μου να γίνω καθηγήτρια αγγλικών εδώ στην Αυστρία. Όμως, έπειτα από τέσσερις μήνες ανεργίας, η αγγελία που έλεγε ότι η σχολή γλωσσών Μπέρλιτς ζητούσε δασκάλους μού φάνηκε σχεδόν πολύ καλή για να είναι αληθινή. Η εκπαίδευση ήταν μόνο δύο εβδομάδες και, μόλις τελειώναμε, θα ήμασταν έτοιμοι να διδάξουμε. Παρ' όλα αυτά, εγώ συνέχιζα τον πρώτο καιρό να λοξοκοιτάζω μονί-

μως προς την πόρτα, περιμένοντας να ορμήσει μέσα ο άντρας με την αλογοουρά, που ήταν διευθυντής εκπαίδευσης, και λαχανιασμένος να μου φωνάξει «Ένα αστείο ήταν. Φυσικά και δεν επιτρέπεται να διδάσκεις. Μια πλάκα κάναμε», μετά να με πετάξει έξω στον δρόμο και να οδηγήσει τους μαθητές σε μέρος ασφαλές.

Εκείνον τον καιρό, επίσης, ήταν που καθόμουν ως αργά το βράδυ και σχεδιάζα τα μαθήματα της επόμενης μέρας. Ετοίμαζα σχολαστικά ένα πρόγραμμα διδασκαλίας και φρόντιζα να είναι κάθε μάθημα και διαφορετικό και διασκεδαστικό. Έβγαζα φωτοτυπίες από ενδιαφέροντα άρθρα, έγγραφα σχετικές ερωτήσεις, επινοούσα ακίνδυνα παιχνίδια ρόλων και πλαστικοποιούσα φωτογραφίες που θα οδηγούσαν την κουβέντα σε σχετικά θέματα. Έκανα τα πάντα για να μπορούν οι μαθητές μου να μιλούν όσο πιο πολλά αγγλικά γινόταν.

Τώρα πια οι μαθητές μου πρέπει να νιώθουν τυχεροί, αν μπω στον κόπο να κοιτάξω τις καρτέλες με τα στοιχεία τους προτού μπω στην αίθουσα. Αυτό άρχισε από τότε που συνειδητοποίησα ξαφνικά ότι είχα διδάξει πολύ περισσότερο από τους προγραμματισμένους έξι μήνες και –ακόμη χειρότερα– ότι ήμουν καλή σε αυτό· ότι ήμουν και τολμηρή (ποιος να πίστευε ότι αυτό ήταν το βασικότερο για να γίνει κανείς καλός δάσκαλος ξένων γλωσσών;) και ικανή να κάνω τους μαθητές να μιλούν

αγγλικά. Από τότε που σταμάτησα να προετοιμάζω τα μαθήματά μου και από τότε που έγιναν ένα μυστήριο τόσο για μένα όσο και για τους μαθητές μου, έγινε επίσης και η ζωή λιγάκι πιο συναρπαστική.

«Α, τα πάντα. Σνίτσελ, λουκανικάκια...» απαντά η Πέτρα.

«Ολόκληρες προτάσεις», την προτρέπω.

«Μου αρέσει να κάνω σνίτσελ και λουκανικάκια», λέει υπάκουα η Πέτρα.

Μια που η μέθοδος εκμάθησης στο Μπέρλιτς ορίζει ότι η γλώσσα πρέπει να μαθαίνεται μέσω καθημερινής συνομιλίας, μπορώ να κρατήσω ένα μάθημα όση ώρα έχω κάτι να συζητήσω με τους μαθητές μου. Τα τρία χρόνια που έχω δουλέψει ως καθηγήτρια αγγλικών με έκαναν δεξιότεχνισσα στο να κάνω κουβεντούλα χωρίς πραγματικό περιεχόμενο. Μια φορά, μάλιστα, κατάφερα έναν μαθητή να μιλάει για ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας για την κλειδαριά που άλλαξε στην πόρτα του γκαράζ του, απλώς και μόνο για να βεβαιωθώ ότι τα καταφέρνω.

«Και ποιο είναι το αγαπημένο σου ποτό;» ρωτάω.

Η Πέτρα το σκέφτεται.

«Νερό βρύσης».

«Ολόκληρες προτάσεις», επαναλαμβάνω με ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Το αγαπημένο μου ποτό είναι το νερό της βρύσης», λέει η Πέτρα.

Συνεχίζω να χαμογελάω στην Πέτρα, επειδή ειλικρινά δεν ξέρω τι να πω σε κάποιον που το αγαπημένο του ποτό είναι το νερό βρύσης.

Το τελευταίο τέταρτο κάνουμε ένα σταυρόλεξο με λέξεις σχετικές με το μαγείρεμα. Όταν χτυπάει το κουδούνι, καμώνομαι πως αναστενάζω και παίρνω μια λυπημένη έκφραση για να δείξω πόσο στενοχωριέμαι που πρέπει να σταματήσουμε. Ανταλλάσσουμε χειραφίες, φυσικά, και η Πέτρα εξαφανίζεται για το σπίτι της, προφανώς για να φάει ένα γεύμα αποτελούμενο από σνίτσελ, λουκανικάκια και ένα ποτήρι νερό βρύσης.

Στο μικροσκοπικό γραφείο των καθηγητών στριμώχονται όλοι για να αποφύγουν οποιαδήποτε επαφή με τους μαθητές κατά τη διάρκεια του πεντάλεπτου διαλείμματος. Στους τοίχους κρέμονται αφίσες της σχολής Μπέρλιτς με πρόσωπα διάφορων εθνικοτήτων και προτάσεις που τελειώνουν με θαυμαστικό. Οι τρεις βιβλιοθήκες είναι γεμάτες από την εφημερίδα που βγάζει η σχολή και ονομάζεται *Passport* και από τα –καταπώς δείχνουν– ανέγγιχτα σχολικά βιβλία ισπανικών, ρωσικών και γαλλικών. Τα βιβλία αγγλικών, αντιθέτως, είναι τόσο φθαρμένα, που τα περισσότερα είναι χωρίς ράχη ή η ράχη τους είναι γεμάτη κολλητικές ταινίες.

Κανείς από τους δασκάλους της σχολής δεν είναι

πραγματικός δάσκαλος. Ο Μάικ είναι ένας άνεργος ηθοποιός, ο Τζέισον τελειώνει μια διδακτορική διατριβή για τον Σένμπεργκ, η Κλερ δούλευε παλιότερα στο μάρκετινγκ, ο Ράνταλ είναι γραφίστας, η Σάρα πολιτικός μηχανικός, η Ρεμπέκα κατασκευάζει βιολιά, η Κάρεν έχει ένα πτυχίο από το τμήμα ΜΜΕ και Επικοινωνίας κι εγώ ονειρεύομαι ακόμη να γίνω μια μέρα των ημερών συγγραφέας. Ο μόνος δάσκαλος με πτυχίο είναι ο Κεν και τον μισούν όσο μισούν και την Ντάγκμαρ, τη διευθύντρια του δικού μας υποκαταστήματος των σχολών Μπέρλιτς, με έδρα στη Μάριαχιλφερστρασε.

Ο Κεν μπαίνει φουριόζος στο γραφείο των καθηγητών.

«Α, κατειλημμένο, κατειλημμένο», μουρμουρίζει χαρωπά και προσπαθεί να περάσει ανάμεσά μας για να φτάσει στο φωτοτυπικό με ένα ανοιχτό βιβλίο γραμματικής στα χέρια. Κανείς δεν του δίνει σημασία. Στο παράθυρο στέκονται ο Μάικ και η Κλερ, κολλημένοι ο ένας πάνω στον άλλον, καθώς προσπαθούν να φουξήξουν τον καπνό του τσιγάρου τους μέσα από ένα κενό ενός εκατοστού.

«Έχω τώρα τέσσερα μαθήματα στη σειρά με το ίδιο γκρουπ», λέει αναστενάζοντας η Κλερ και χώνει τον αναπτήρα στο πακέτο με τα τσιγάρα. «Στις οκτώ θα έχω ξεμπερδέψει».

«Λίγο ακόμη και μετά δε θα χρειαστεί να το ξανακά-

νεις αυτό εδώ», της λέει ο Ράνταλ, επειδή η Κλερ ετοιμάζεται να επιστρέψει σύντομα στο Λονδίνο για να πάρει ένα Μάστερ.

«Σύντομα θα κάνω το δωδέκατο μάθημά μου», λέω εγώ και ένα σφύριγμα θαυμασμού ακούγεται από το στόμα όλων. Υπάρχουν μόνο τρία θέματα προς συζήτηση στο γραφείο των καθηγητών: πόσα μαθήματα πρέπει να κάνουμε σε μια μέρα, πόσο δύσκολοι είναι οι μαθητές μας και πόσο πολύ μισούμε την Ντάγκμαρ.

«Μόλις είχα μια ομάδα από τον AMS», αντιτείνει ο Μάικ.

Όλοι αναστενάζουν με συμπόνια. Ο AMS είναι ο αυστριακός ΟΑΕΔ. Πριν από κάνα δυο χρόνια ο όμιλος Μπέρλιτς έκλεισε μία προσοδοφόρα σύμβαση με το κράτος για να κάνει μαθήματα αγγλικών σε όλους τους ανέργους που ήθελαν να μάθουν τη γλώσσα. Ελάχιστα πράγματα είναι πιο καταθλιπτικά από το να διδάσκει αυτούς που έρχονται από τον AMS.

Η τελευταία μαθήτριά της ημέρας είναι καινούργια. Είναι ήδη στην αίθουσα, όταν μπαίνω, και κοιτάζει έξω στη Μάριαχιλφερστρασε από το βρόμικο τζάμι του παραθύρου. Με μεγάλη ανακούφιση βλέπω στην κάρτα με τα στοιχεία της ότι τα αγγλικά της έχουν χαρακτηριστεί «αγγλικά πέμπτου επιπέδου», έχει δηλαδή «ένα

υψηλό επίπεδο γνώσης της ξένης γλώσσας». Όσο υψηλότερο είναι το επίπεδο γνώσης ενός μαθητή τόσο λιγότερο κουράζομαι.

«Γεια σου, με λένε Τζούλια», της λέω και της δίνω το χέρι.

Η κοκαλιέρα γυναίκα απλώνει το χέρι της, που το βρίσκω απρόσμενα ζεστό. Έπειτα από ένα τέταρτο ξέρω ότι τη λένε Βέρα, κατάγεται από το Γκρατς, δουλεύει ως σύμβουλος δημοσίων σχέσεων για το Αυστριακό Λαϊκό Κόμμα και είναι μόνη μητέρα με μια οκτάχρονη κόρη. Δυστυχώς όμως η Βέρα αρχίζει να μου κάνει ερωτήσεις.

«Από πού είσαι;»

«Από τη Σουηδία», λέω χωρίς να το καλοσκεφτώ.

Όταν βλέπω μια ρυτίδα να σχηματίζεται ανάμεσα στα μάτια της Βέρα, αντιλαμβάνομαι το λάθος μου. Παρότι τα αγγλικά μου είναι τέλεια και από προφορά και από γραμματική, κανείς δε θέλει να ακούει ότι δεν κατάγομαι από αγγλόφωνη χώρα. Ακόμη και η διευθύντρια του Μπέρλιτς, η Ντάγκμαρ, μου ζήτησε διακριτικά να μη λέω στους μαθητές ότι κατάγομαι από τη Σουηδία. Η Ρεμπέκα μάς είχε μιλήσει για τότε που δούλευε μερικές ώρες, ως σερβιτόρα, σε μια ψησταριά στο Κερνς της Αυστραλίας. Αν και θυμόταν τις παραγγελίες όλων, ήταν αναγκασμένη να κάνει ότι τις σημειώνει στο μπλοκάκι της, επειδή είχε προσέξει ότι οι πελάτες

έδειχναν κάποια νευρικότητα αν δε σημείωνε τίποτα. Κάπως έτσι νιώθω κι εγώ, όταν πρέπει να λέω ψέματα για την καταγωγή μου.

«Σουίντον», κάνω μεμιάς τη διόρθωση. «Από την Αγγλία. Βόρεια Αγγλία».

Η Βέρα συνεχίζει να με κοιτάζει επίμονα.

«Μα δεν είναι στη νότια Αγγλία το Σουίντον;» λέει η Βέρα. «Κοντά στο Μπρίστολ; Ήμουν εκεί σε έναν κύκλο μαθημάτων κάποτε».

Νιώθω τα μάγουλά μου και τον λαιμό μου να φουτώνουν από το κοκκίνισμα.

«Άλλο Σουίντον αυτό που λέω εγώ», πετάω αμέσως. «Μικρότερο Σουίντον. Το λέμε... μίνι Σουίντον. Αλλά, Βέρα, πες μου, τι σου αρέσει να κάνεις τα Σαββατοκύριακα; Ποιες είναι οι αγαπημένες σου δραστηριότητες;»

Η Βέρα συνεχίζει να με κόβει καχύποπτα και σκέφτομαι ότι θα έπρεπε να είχα ακούσει τη συμβουλή της Ρεμπέκα να μη φορτώνομαι τόσα μαθήματα καθημερινά.

Δυστυχώς τα αγγλικά της Βέρα είναι σχεδόν τέλεια. Αλλά προς το τέλος του μαθήματος μου πετάει ένα «in the end of the month» αντί για «at the end of the month». Επιτέλους, έχω την ευκαιρία να τη διορθώσω και να σταματήσω να νιώθω σαν άχρηστο υλικό.

Στον δρόμο για το σπίτι μου έρχεται μια ιδέα για μια ιστορία. Είναι τόσο έντονη και τόσο ανατριχιαστική, που αναγκάζομαι να σταματήσω· νιώθω τις τρίχες

στα χέρια μου να σηκώνονται όρθιες. Θα είναι η ιστορία ενός αποτυχημένου συγγραφέα που πιάνει δουλειά ως επιστάτης και φύλακας σε ένα απομακρυσμένο ξενοδοχείο. Πρέπει να περάσει όλο τον χειμώνα εκεί με τη γυναίκα και το μικρό παιδί του. Το παιδί θα είναι αγόρι. Ή κορίτσι. Όχι, αγόρι. Κατά τη διάρκεια του χειμώνα ο συγγραφέας χάνει όλο και περισσότερο το μυαλό του λόγω της απομόνωσης και λόγω κακών πνευμάτων που στοιχειώνουν το ξενοδοχείο. Στο τέλος υπάρχει μόνο αίμα, χάος και θάνατος. Μπορώ να δω αυτή την ιστορία μπροστά μου, πεντακάθαρα, σε τέτοιο βαθμό, που γίνεται σχεδόν τρομακτική. Η χιονοθύελλα που μαίνεται γύρω από το ξενοδοχείο, οι ερημικοί διάδρομοι, τα δωμάτια όπου τα πάντα είναι ακίνητα, και ο συγγραφέας που κάθεται μπροστά στη γραφομηχανή του. Α, πόσο συναρπαστικό και τρομακτικό θα είναι το βιβλίο αυτό! Επιστρέφω σχεδόν τρέχοντας στο σπίτι για να αρχίσω να γράφω, και καγχάζω με την ιδέα ότι κανείς δε σκέφτηκε ποτέ μια τέτοια ιστορία πριν από μένα.

2

Το βράδυ συναντώ τη Λίονορ σε ένα κοκτέιλ μπαρ στο έκτο δημοτικό διαμέρισμα.

Μισώ τη Λίονορ. Προς υπεράσπισή μου μπορώ να πω πως ούτε η Λίονορ με αντέχει, αλλά έχουμε αντιληφθεί αμφότερες τα συμβιωτικά πλεονεκτήματα που μας προσφέρει η φιλία μας. Μια που όλες οι άλλες φίλες μου έχουν σχέσεις και μεταμορφώνονται, ως εκ τούτου, σε κολοκύθες, όταν το ρολόι χτυπάει δώδεκα, αυτή είναι η μόνη με την οποία μπορώ να βγαίνω και μαζί μου η Λίονορ μπορεί να προσποιείται ότι είναι νέα και χωρίς δεσμό πάλι, αντί για μεγάλη και παντρεμένη με τον Γκέρχαρτ – ή τον μπεζ άντρα, όπως συνηθίζω να τον αποκαλώ εγώ (όχι μπροστά στη Λίονορ).

Η Λίονορ είναι από την Αγγλία και έχει έναν γιο σε ηλικία νηπιαγωγείου, ο οποίος φοράει πάντα ένα κουρσάρικο κάλυμμα στο μάτι για κάποιον λόγο. Ο μπεζ άντρας είναι διευθυντής του οικονομικού τμήματος της

εταιρείας Red Bull, πράγμα που σημαίνει ότι η Λίονορ δε χρειάζεται να δουλεύει ποτέ πια, αλλά μπορεί να αφιερώνει όλο τον χρόνο της στην παραγωγή και τη σκηνοθεσία, και να προβάλλει στην αγορά θεατρικά έργα στα οποία έχει η ίδια τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Τον περασμένο Φεβρουάριο έπαιξε τον Μάλκολμ Χ*, ήταν η προσφορά της στον Μήνα Ιστορίας των Μαύρων, ένα θεατρικό που χρηματοδοτήθηκε από την πρεσβεία των ΗΠΑ. Η Λίονορ δεν είναι μαύρη.

«Δουλεύει ακόμη ο Μάικ στο Μπέρλιτς;» ρωτάει η Λίονορ.

Γνέφω καταφατικά και πίνω μια γουλιά βότκα με τόνικ. Γαμώτο σου, Στίβεν Κινγκ.

«Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να του δώσω έναν ρόλο στο επόμενο θεατρικό μου», λέει η Λίονορ. «Σκέφτομαι να ανεβάσω το *Closer* του Πάτρικ Μάρμπερ. Θα μπορούσε να παίξει τον ρόλο του Κλάιβ Όουεν».

Στριφογυρίζω το διαφανές πλαστικό ραβδάκι ανάμεσα στα παγάκια του ποτού. Οι σκέψεις μου εξακολουθούν να περιστρέφονται γύρω από την απογοήτευση που ένιωσα για το γεγονός ότι ο Στίβεν Κινγκ

* Ο Μάλκολμ Χ (ή Μάλκολμ Λιτλ, όπως ήταν το κανονικό του όνομα) ήταν Αμερικανός μουσουλμάνος ιερέας, ακτιβιστής, ηγέτης του κινήματος των μαύρων στις ΗΠΑ, τις δεκαετίες του '50 και του '60. Δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια ομιλίας του στο Χάρλεμ το 1965. (Σ.τ.Ε.)

έγραψε το βιβλίο *Η Λάμψη* πριν από περίπου σαράντα χρόνια. Μια μικρή λεπτομέρεια την οποία θυμήθηκα όταν έβαλα τα χέρια μου στο πληκτρολόγιο για να αρχίσω να γράφω.

«Συνάντησα τον Μάικ σήμερα και είναι απολύτως σίγουρο πως έχει βαρεθεί να είναι καθηγητής αγγλικών», είπα εγώ. «Θα χαιρόταν αφάνταστα, αν συμμετείχε στο *Closer*. Υπάρχουν και όρια στο πόσες φορές μπορείς να κάνεις το ίδιο μάθημα για τη διαφορά ανάμεσα στον ενεστώτα και τον ενεστώτα διαρκείας. Σοβαρά μιλάω. Αν υποχρεωθώ να εξηγήσω για άλλη μια φορά γιατί το σύνθημα των Μακντόναλτς *I'm lovin' it* είναι εντελώς απαράδεκτο, θα κοπανήσω το κεφάλι μου στον τοίχο. Θεέ μου, τα παίρνω με τα Μακντόναλτς, κάθε φορά που το σκέφτομαι. Οπότε, ναι, σίγουρα πρέπει να δώσεις έναν ρόλο στον Μάικ».

Αν το μέτωπό της δεν ήταν τίγκα στο μπότοξ –έχουμε και μια διαφορά δέκα χρονάκια, εδώ που τα λέμε–, η Λίονορ θα είχε τώρα ζαρώσει το μέτωπο για να δείξει πόσο βαρετή γινόμουν.

«Δεν ξέρω αν έχουμε τη σωστή χημεία», λέει τώρα.

Δεν είναι σίγουρο ότι μιλάμε ακόμη για τον Μάικ.

«Μάλλον δεν έχετε τη σωστή χημεία», μουρμουρίζω και κατεβάζω μια γουλιά από το ποτό μου.

Έπειτα από το κοκτέιλ μπαρ πάμε στο Πάσατζ. Το νάιτ κλαμπ είναι ήδη γεμάτο κόσμο και πρέπει να περιμένουμε πίσω από τρεις μελαχρινές κοπέλες με μικροσκοπικές φούστες και άσπρα ψηλοτάκουνα παπούτσια, προτού μας επιτραπεί να δώσουμε τα παλτά μας στην γκαρνταρόμπα.

«Δε νομίζεις ότι όλα τα κορίτσια εδώ μοιάζουν με πόρνες πολυτελείας από τα Βαλκάνια;» φωνάζω για να ακουστώ πάνω από τη μουσική.

«Ελπίζω να συμπεριλαμβάνεις κι εμάς!» αντιγυρίζει με την ίδια ένταση φωνής η Λίονορ.

Προτού προλάβω να απαντήσω, με τραβάει στο μπαρ. Παραγγέλνουμε τα ποτά μας και καμωνόμαστε ότι κουβεντιάζουμε μεταξύ μας, ενώ ουσιαστικά παίρνουμε μάτι τους άντρες. Στην πραγματικότητα, δεν έχω ιδέα γιατί καταλήγουμε πάντα στο Πάσατζ. Ο dj παίζει πάντα αγχωτική μουσική, τα ποτά είναι νερωμένα, οι τουαλέτες βρόμικες, δεν μπορείς να καθίσεις πουθενά και όλοι οι άντρες είναι από τη Γερμανία και έχουν φιλενάδες. Έπειτα από ένα μισάωρο στεκόμαστε και μιλάμε η καθεμιά με το αρσενικό της. Το δικό μου έχει χαμογελαστούς λεκέδες ιδρώτα στις μασχάλες και φρύδια σμιχτά, αν και δε θα τον έλεγες εντελώς αποκρουστικό.

«Από πού είσαι;» ρωτάει στα γερμανικά.

«Σουηδία», απαντώ στα αγγλικά.

Ξέρω γερμανικά, βέβαια, και έχω τη δική μου ερμη-

νεία για τη γραμματική τους, αλλά αποφασίζω να μιλήσω αγγλικά με τον τύπο, για να έχω το πάνω χέρι. Γουρλώνει τα μάτια και μου ρίχνει ένα χαμόγελο.

«Έχεις πάει στη Σουηδία;» ρωτάω.

«Μπα», λέει αυτός και κουνάει το κεφάλι. «Αλλά έχω διαβάσει τόσα σουηδικά αστυνομικά, που έχω την αίσθηση ότι έχω πάει. Η Σουηδία είναι η χώρα του Βαλάντερ*».

«Η χώρα του Βαλάντερ;» κάνω εγώ. «Ακούγεται σαν λούνα παρκ. Εκεί όπου όλοι πεθαίνουν».

Προσέχω ότι η Λίονορ προσπαθεί να με κάνει να την κοιτάξω. Μάλλον επειδή ο άντρας με τον οποίο μιλάει είναι ένα κεφάλι κοντύτερος από την ίδια και έχει ένα κρεμαστάρι στον λαιμό με το σήμα της Μερσεντές. Το να πηγαίνεις σε νάιτ κλαμπ στην Αυστρία μοιάζει συχνά σαν να διακτινίζεσαι σε μια εποχή όπου τα κοσμήματα της δεκαετίας του ογδόντα δεν τα κουβαλάς με ειρωνική διάθεση και όπου περνάει ακόμη η μπογιά των Ace of Base**. Αγνώω τη Λίονορ και στρέφω ξανά το βλέμμα μου στον άντρα που έχω μπροστά μου.

«Ένας Σουηδός που συνάντησα μου είπε ότι δεν

* Ο Κουρτ Βαλάντερ είναι επιθεωρητής, διάσημος ήρωας σειράς αστυνομικών βιβλίων του Σουηδού συγγραφέα Χένινγκ Μάνκελ, τα οποία κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ. (Σ.τ.Ε.)

** Σουηδικό ποπ συγκρότημα της δεκαετίας του '90. (Σ.τ.Ε.)

υπάρχει και τόσο μεγάλη εγκληματικότητα στην Ίσταντ», λέει.

«Είναι επειδή ο Κουρτ Βαλάντερ εξιχνίασε όλα τα εγκλήματα», απαντώ.

Ο τύπος γελάει και ξαφνικά αρχίζω να ελπίζω ότι θα γίνει κάτι μεταξύ μας.

«Εσύ από πού είσαι;» ρωτάω.

«Μόναχο», αποκρίνεται. Τσεκάρω το πρώτο τετραγωνάκι.

«Έχεις φιλενάδα;» συνεχίζω.

Αρχικά δείχνει έκπληκτος, μετά χαμογελάει λίγο παιδιάστικα.

«Ναι», απαντά. «Λυπάμαι», προσθέτει έπειτα από κάνα δυο δευτερόλεπτα.

Τσεκάρω και το δεύτερο τετραγωνάκι. Παρ' όλα αυτά, του δίνω τον αριθμό του κινητού μου, όταν μου τον ζητάει.

Όταν επιστρέφω στο σπίτι, παρακολουθώ πορνό της δεκαετίας του ογδόντα στο RedTube και προσφέρω στον εαυτό μου έναν οργασμό μπας και μπορέσω να κοιμηθώ. Αν και δε βοηθάει καθόλου. Συνεχίζω να είμαι ξαπλωμένη στο πλάι και να κοιτάζω τον σκοτεινό τοίχο. Αποφασίζω το επόμενο Σαββατοκύριακο να ταξινομήσω τα βιβλία μου ανάλογα με το χρώμα.

3

Τη Δευτέρα έχω πρώτο μάθημα με ένα γκρουπ από τον AMS. Όταν μπαίνω στην αίθουσα, είναι ήδη εκεί και κάθονται σαν κέρβια ομοιώματα. Μια γυναίκα έχει διπλοσάγονο και χρυσά δαχτυλίδια που μοιάζουν να κόβουν στα δύο τα παχουλά δάχτυλά της. Μια νεαρή γυναίκα με λευκόξανθο μαλλί και σκούρες ρίζες κάθεται και τραβάει τις πέτσες από τα νύχια της με τα δόντια. Ο άντρας με το μουστάκι και το καρό πουκάμισο έχει ένα απόν βλέμμα, σαν φάντασμα, αλλά τουλάχιστον κρατάει ένα στιλό στο χέρι.

«Γεια σας!» κάνω εγώ. «Ονομάζομαι Τζούλια. Είμαι αυτή που θα σας διδάξει σήμερα».

Κανείς δεν απαντάει στον χαιρετισμό.

Κάποτε είχα μια δουλειά που λάτρευα. Λίγο μετά τη μετακόμισή μου, με τον Ματίας, στη Βιέννη έπιασα δουλειά ως δημοσιογράφος. Η εφημερίδα ονομαζόταν *Vienna frOnT* και τα κεφαλαία γράμματα στον τίτλο εί-

χαν μπει για να δείξουν ότι η εφημερίδα απεχθανόταν τα πρότυπα και τις παραδόσεις. Δουλεύαμε σε ένα μικροσκοπικό γραφείο στο δέκατο πέμπτο διαμέρισμα και το καύσιμό μας ήταν αναψυκτικά Almdudler, σάντουιτς με κορνμπίφ, χοιρινό, μπέικον και κρεμμύδια, αλλά και ειρωνεία. Εκτός από την κάλυψη των εσωτερικών ειδήσεων, έγραφα χρονογραφήματα για την προτίμηση των δεξιών πολιτικών να φορούν ανάρριχτο το πουλόβερ και να δένουν τα μανίκια μπροστά, όπως και αναλύσεις για τη σύνθετη σχέση των γερμανόφωνων χωρών με τα ροφήματα γιαουρτιού. Η *Vienna frOnT* έπρεπε να υψώνει έναν καθρέφτη μπροστά στα μάτια του κόσμου και να τον κάνει να κρατά την ανάσα του. Εργαστήκαμε στην εφημερίδα πέντε μήνες, προτού πτωχεύσει.

«Γεια σου, πώς σε λένε;» λέω στη γυναίκα με τα δάχτυλα που ήταν σαν λουκάνικα.

«Μπετίνα», απαντάει εκείνη.

«Με λένε...» τη διορθώνω καλοσυνάτα.

«Με λένε Μπετίνα», κάνει εκείνη.

Το φτηνό βισκόζ ροζ πουκάμισο με πεταλούδες της Μπετίνα τσιτώνει επικίνδυνα γύρω από τα πάχη της κοιλιάς και στα μάτια της υπάρχει εκείνο το βλέμμα απόγνωσης που λέει «μη με μισείς». Επειδή αυτό εδώ το γκρουπ είναι μόλις στο δεύτερο επίπεδο, είναι βασανιστικά δύσκολο να εκμαιεύσεις κάποιες πληροφορίες από τα μέλη του. Μια φορά μια μαθήτριά, που ήταν

σε ομάδα από τον αυστριακό ΟΑΕΔ, άρχισε να κλαίει, όταν τη ρώτησα ποια ήταν η πρόσφατη δουλειά της, οπότε έπειτα από αυτό σταμάτησα να ρωτώ τι δουλειά έκαναν πριν, κάτι που δυστυχώς μειώνει κατά το ήμισυ τα θέματα συζήτησης. Ύστερα από τρία ανυπόφορα μαθήματα, όμως, κατάφερα να μάθω ότι η Μπετίνα σηκώνεται στις τέσσερις το πρωί για να έχει λίγο δικό της χρόνο προτού ξυπνήσουν τα τρία παιδιά της, η Στέφι έχει ένα σκυλί μπισόν φριζέ που το λένε Τότο (από το μουσικό συγκρότημα, όχι από τον *Μάγο του Οζ*) και ο Χανς λατρεύει την κηπουρική. Μάθαμε επίσης να κάνουμε συνηθισμένες ερωτήσεις και φράσεις χαιρετισμού. Προσπαθώ συνεχώς να χαμογελάω και να δείχνω ενθουσιασμό. Η εκμάθηση μιας καινούργιας γλώσσας = ΝΕΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ! Κάνω τα πάντα για να μην καταστρέψω την ψευδαίσθηση ότι αυτά εδώ τα μαθήματα θα παίξουν κάποιον σοβαρό ρόλο στην αναζήτηση εργασίας.

Στο διάλειμμα το πρόσωπό μου φωτίζεται όταν βλέπω τη Ρεμπέκα στην αίθουσα διδασκαλίας. Έρχεται κοντά μου με γουρλωμένα μάτια.

«Νομίζω ότι ένας από τους μαθητές που έχω από τον AMS είναι μεθυσμένος», ψιθυρίζει και με πιάνει από το μπράτσο.

«Εγώ έχω μια μαθήτριά από τον AMS που σηκώνεται στις τέσσερις κάθε πρωί μόνο και μόνο για να έχει

λίγη ηρεμία», της αντιγυρίζω – επίσης ψιθυριστά. «Γιατί να μη συνεχίσει τον ύπνο και να έχει την ηρεμία της με αυτόν τον τρόπο;»

«Στις τέσσερις;» ψιθυρίζει η Ρεμπέκα.

Γνέφω καταφατικά.

«Μα τι, στο καλό, μπορεί να κάνει κανείς στις τέσσερις το πρωί;» λέει η Ρεμπέκα με κανονική φωνή.

«Μάλλον διαβάζει εφημερίδες και λύνει συντόκου», απαντώ – επίσης με κανονική φωνή. Πάντα χαίρομαι την παρέα της Ρεμπέκα. Είναι η καλή μου μάγισσα του Βορρά, σε αντίθεση με τη Λίονορ που θα μπορούσε να πάρει τον ρόλο της κακιάς μάγισσας της Δύσης, αν εγώ ήμουν η Ντόροθι*. Η Ρεμπέκα κι εγώ γνωριστήκαμε κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής μας στο Μπέρλιτς και αποφάσισα να την κάνω φίλη μου, μόλις άκουσα ότι ήταν κατασκευάστρια βιολιών. Ένας άνθρωπος που κατασκευάζει βιολιά μόνο καλός και έξυπνος μπορεί να είναι, σαν κι αυτούς που βοηθούν λεπρούς. Δυστυχώς η κατασκευή βιολιών ως επάγγελμα δεν είναι διόλου κερδοφόρα και αυτός είναι ο λόγος που η Ρεμπέκα έγινε συγχρόνως καθηγήτρια αγγλικών. Αλλά σκέψου να γνωρίζεις έναν κατασκευαστή βιολιών! Μια μέρα των ημερών ελπίζω να έχω τους εξής φίλους: μια λεσβία, έναν σπασίκλα στους υπο-

* Ηρωίδες από τον *Μάγο του Οζ*. (Σ.τ.Ε.)

λογιστές και κάποιον από το Μπρούκλιν. Και την Ελφρίντε, φυσικά.

«Πόσα μαθήματα έχεις σήμερα;» τη ρωτώ.

«Μόνο τρία», μου λέει εκείνη. «Με ένα και το αυτό γκρουπ. Εσύ;»

«Δέκα», απαντώ.

Τα μάτια της Ρεμπέκα στενεύουν μεμιάς.

«Σταμάτα να δέχεσαι τόσο πολλά μαθήματα τη μέρα!» μου πετάει. «Θα έπρεπε να αφιερώνεις τον χρόνο σου στο να γράφεις βιβλία ή άρθρα ως ανεξάρτητη δημοσιογράφος και να παίρνεις συνεντεύξεις από ανθρώπους και να βγαίνεις να το παίζεις Γκίντερ Βάλραφ* ή κάτι τέτοιο».

«Μα Βάλραφ το παίζω και στο Μπέρλιτς», αντιτείνω εγώ προς υπεράσπισή μου. «Προσποιούμαι ότι είμαι καθηγήτρια αγγλικών».

* Ο Γκίντερ Βάλραφ (*Günter Wallraff*, γενν. 1942) είναι Γερμανός συγγραφέας και μυστικός δημοσιογράφος. Έγινε διάσημος κυρίως για τις θεαματικές αποκαλύψεις που έκανε σχετικά με τις συνθήκες εργασίας σε διάφορες μεγάλες εταιρείες, όπως η Thyssen και η εφημερίδα *BILD*. Για τις έρευνές του εργαζόταν εν μέρει για τις συγκεκριμένες εταιρείες για αρκετούς μήνες ή ακόμη και για έτη, χρησιμοποιώντας ψεύτικη ταυτότητα. Φυλακίστηκε και βασανίστηκε από τη χούντα της επταετίας στην Ελλάδα. Στα σουηδικά το ρήμα *wallraffa* χρησιμοποιείται για να καταδείξει τη δημοσιογραφική μέθοδο του Βάλραφ. Το ρήμα αυτό πέρασε μάλιστα στον κατάλογο λέξεων της Σουηδικής Ακαδημίας. (Σ.τ.Μ.)

Τότε χτυπάει το κουδούνι και πρέπει να επιστρέψω για ένα τελευταίο μάθημα με την Μπετίνα, τη Στέφι και τον Χανς.

Με δύο τσάντες τρόφιμα στα χέρια ανεβαίνω αργά τις σκάλες του σπιτιού, ένα σπίτι σε στιλ γιούγκεντ, στο έβδομο δημοτικό διαμέρισμα όπου μένω. Στον δεύτερο όροφο σταματάω και κοιτάζω, όπως κάνω πάντα, την πόρτα του διαμερίσματος στα αριστερά· αυτού που βλέπει στον δρόμο αντί στη μεσαυλή, όπως το δικό μου, που είναι στον τέταρτο όροφο. Και ως συνήθως από την πόρτα του βγαίνει μια ελαφριά μυρωδιά τσιγάρου και καφέ και καμιά δυο φορές διέκτρινα μια σκιά να κινείται πίσω από το θολό κρύσταλλο της πόρτας αυτής. Εκεί όπου είναι το κουδούνι υπάρχει μια μικρή πινακίδα που γράφει *Ε. Γέλινεκ* με καλλιγραφικά γράμματα. Μου πήρε κάνα δυο μήνες μέχρι να καταλάβω ποιος έμενε πραγματικά εκεί. Τότε ρώτησα τον Σέρβο επιστάτη του κτιρίου αν το διαμέρισμα του δευτέρου ανήκε πραγματικά στο άτομο που νόμιζα ότι ανήκει.

«Βέβαια, βέβαια», απάντησε εκείνος με ενθουσιασμό. «Μεγάλη κυρία. Αλλά ιδιαίτερα ντροπαλή. Δε βγαίνει πολύ έξω. Πολύ ιδιαίτερη».

Από τότε προσπαθούσα απεγνωσμένα να πέσω πάνω στη διάσημη γειτόνισσά μου, χωρίς καμία τύχη. Από

τον δρόμο μπορώ να δω ότι τα τζάμια των παραθύρων της είναι βρόμικα, παρότι μπορώ να δω κάποια περιποιημένα και όμορφα φυτά εκεί. Για κάποιον λόγο δεν μπορώ να φανταστώ, δεν μπορώ να φέρω στο μυαλό μου την εικόνα του τρυφερού τρόπου με τον οποίο περιποιείται τις αζαλέες της η Ελφρίντε Γέλινεκ*, όσο κι αν προσπαθώ. Λες και το υποσυνείδητό μου θέλει απλώς να δει τη γυναίκα να ποτίζει υπερβολικά κάποιους κάκτους και να ταΐζει σαρκοφάγα φυτά με μύγες.

Μερικές φορές ρίχνω το φταίξιμο στη γειτόνισσά μου που δεν μπόρεσα να γίνω συγγραφέας· ότι είναι λάθος της Ελφρίντε – ναι, πάνω στα νεύρα μου την αναφέρω πάντα με το μικρό της· ότι το μερτικό για συγγραφείς στην πολυκατοικία μας καταναλώθηκε όλο από αυτήν και τώρα δεν υπάρχει τίποτα και ότι, αν η Ελφρίντε δεν έμενε εδώ, θα είχα γράψει τουλάχιστον τρία μυθιστορήματα ως σήμερα. Όταν είμαι στα καλύτερά μου, ονειρεύομαι πώς θα γίνουμε φίλες. Θα χτυπούσε το κουδούνι της πόρτας μου να μου ζητήσει μια κούπα ξίδι.

«Μα είμαι κι εγώ συγγραφέας!» θα αναφωνούσα και η Ελφρίντε θα ανασήκωνε έκπληκτη τα φρύδια που μια συναδέλφισσα –ενδεχομένως μια μελλοντική αδελφή

* Αυστριακή συγγραφέας, η οποία το 2004 τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας. (Σ.τ.Ε.)

ψυχή- μένει στο ίδιο κτίριο. Έπειτα το πρόσωπό της θα σοβάρει ξανά.

«Η παρατηρητικότητα είναι ανδρικό προνόμιο», θα έλεγε.

«Χμ!» θα έκανα εγώ και θα κουνούσα συλλογισμένη το κεφάλι συμφωνώντας.

«Η γραφή μου είναι πολεμική ενάντια στην τυραννία της πραγματικότητας».

«Έχεις πάει όμως στο Πράτερ; Εκεί είναι αρκετά διασκεδαστικά μερικές φορές, Έλφι», θα της έλεγα, για να μπορώ να χρησιμοποιώ και ένα χαϊδευτικό όσο πιο σύντομα γινόταν.

«Ακολούθησε τα δάκρυστά μου και η θάλασσα θα σε καταβροχθίσει», θα έλεγε η Ελφρίντε.

«Δε σε καταλαβαίνω ακριβώς τώρα, αλλά πέρασε μέσα, Φίφι», θα έλεγα, αυτή τη φορά με ένα εναλλακτικό χαϊδευτικό, σε περίπτωση που δεν της άρεσε το πρώτο.

Έπειτα από πολλά φλιτζάνια τσάι –ή, ίσως, ούισκι– θα καθόμασταν στο διαμέρισμά μου και θα μιλούσαμε για το πόσο δύσκολο είναι να είσαι συγγραφέας.

Με έναν μικρό αναστεναγμό ανακατανέμω ξανά το βάρος του φορτίου μου, αλλάζοντας τσάντες στα χέρια μου, και συνεχίζω το ανέβασμα στις σκάλες, που μυρίζουν απορρυπαντικό και κρύα πέτρα.

Κι αν ο... δύσσομος άστεγος που κάθεται στο διπλανό παγκάκι είναι τελικά ο άντρας των ονείρων σου;

Η Τζούλια είναι μια νεαρή Σουηδέζα που ζει με τον γάτο της Όπτιμους στη Βιέννη. Μπορεί να μη ζει ακριβώς τη ζωή που θα ήθελε, αλλά είναι θετικό κορίτσι και εξακολουθεί να ονειρεύεται το μέλλον. Μια μέρα θα γράψει ένα λογοτεχνικό αριστούργημα, θα γίνει φίλη με τη μεγάλη συγγραφέα Ελφρίντε Γέλινεκ και θα σταματήσει να απαντά σε στατιστικές έρευνες για να περνά η ώρα. Μέχρι τότε, όμως, θα συνεχίσει να διδάσκει αγγλικά σε υπερφιλόδοξα επιχειρηματικά στελέχη και ανεπίδεκτα μαθήσεως παιδιά.

Στο παγκάκι ενός πάρκου γνωρίζει τον Μπεν. Και οι δυο τους ερωτεύονται τρελά. Όλα είναι τέλεια, εκτός από το γεγονός ότι ο Μπεν ζει σε έναν θάμνο και χρειάζεται επειγόντως να κάνει μπάνιο!

Το ΠΩΣ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΑ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΠΟΥ ΖΟΥΣΣΕ ΣΤΟΥΣ ΘΑΜΝΟΥΣ είναι μια υπέροχη ιστορία αγάπης για την τόλμη να επιλέγεις με την καρδιά σου, να βλέπεις πέρα από το προφανές, πέρα από τις προσδοκίες και πέρα από τα κουρελιασμένα ρούχα. Και, το συναρπαστικότερο, είναι εμπνευσμένο από την πραγματική ιστορία της συγγραφέως.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 189718

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η